Das Traumabenteuer – eine Freundschaftsgeschichte

Aus dem Freundschaftsbuch von Nele Palmtag:
Meine Freundinnen und Freunde – zum Eintragen mit Pinsel, Stempel, Kleber.
Carlsen Verlag GmbH 2022. Alle Rechte vorbehalten.

Übersetzung ins Ukrainische von Yevgeniya Movchun.

Пастка для снів

історія однієї дружби

Ліне, Семмі та Кет – дуже близькі друзі. Ця трійця полюбляє робити все разом – чи майже все, як це прийнято серед друзів. Інколи Ліне та Кет поводяться як двоє закоханих – схиляються одне до одного, перешіптуються між собою та хихотять й ходять до вбиральні лише вдвох. Семмі це доводить до нестями. Він це називає «Ховайся, хто може» і йде натомість грати у футбол.

Інколи, ні сіло ні впало, Кет та Ліне починають поводитися як кішка з собакою. Кет раптом шипить: «Ліно, ти – дурепа! Завжди хочеш, щоб за тобою було останнє слово. Ти мені більше не подруга! Дай мені спокій!» Отак відбувається сварка, настрій псується. Потім Ліне та Семмі граються разом, наприклад, вдаючи собаку з повідком або щось інше. Кет все одно не любить собак. І зрештою, не обов'язково ж все завжди робити разом.

Проте наступного дня все виглядає вже зовсім інакше: Кет хоче щось запропонувати та улесливо говорить: «Давайте потренуємося підходити навшпиньки до інших», а Сем вигукує: «А давайте стріляти з лука!», а Ліне: «А давайте ловити диких коней!» І вже за мить ці троє зриваються з місця і біжать вперед – усі гуртом.

Втім трьом друзям найбільше до вподоби будувати собі халабуди. Халабуду, що виглядає немов вігвам індіанців. Отут вони неперевершені. Вони навіть хотіли б пожити у своєму наметі, їсти й спати та робити все інше. Однак саме коли гра в розпалі, з'являється Беа, вихователька, й говорить: «Мені шкода, діти, але час на гру вже майже минув. Будь ласка, починайте все складати.» Це просто доводить до нестями!

Проте сьогодні стається справжнісіньке диво. По обіді приходить Беа та оголошує: «Завтра ми організуємо вечірку-сюрприз у дитячому садку. Якщо ви всі завтра прийдете, ми залишимо намет, й ви зможете у ньому переночувати.» Це ж просто неймовірно!

Ліне вигукує: «Я принесу з собою свій кишеньковий ліхтарик!»

«А я», — говорить Кет, — «підвечірок, щоб ми не зголодніли вночі.»

Лише Семмі залишається мовчазним і нічого більше не говорить. Беа звертається до нього: «Що сталося, Семмі? Тобі це не до вподоби?»

Семмі тягне з відповіддю. «Справа в тім, що я ще ніколи, — говорить він зрештою, — ніде не ночував, окрім як вдома. Навіть у своєї бабусі!»

«Розумію, що саме тебе лякає?» — перепитує Беа.

Так тихо, що його ледь чути, Сем шепоче: «Сни, особливо страшні!». Всі дивляться дещо збентежено. Кет стає поруч із Семом та нявчить: «Але ж Семе, я буду спати поруч з тобою! Я можу чудово бачити у темряві. Я випущу кігті та зашиплю – жоден сон не наважиться підступитися до тебе, тим більше страшний».

«Саме так. – говорить Ліне. – Ми ж будемо спати усі разом. Ти можеш лягти посередині, а ми будемо тебе оберігати.»

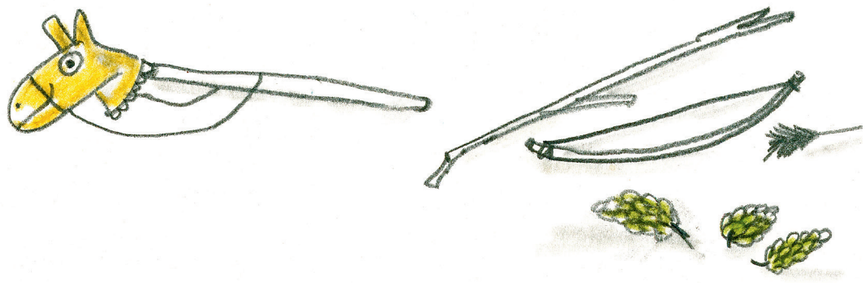

І от Беа приносить прикрашене пір'ям та перлинами кільце, розміром з тарілку. У кільці напнуто сітку з мотузок. З гордістю вона його дає Сему. «Це – індіанський ловець снів. Ми повісимо його над твоєю подушкою, усі погані сни там миттєво застрягнуть і дадуть тобі спокій.»
Діти дивляться на ловця снів дещо скептично. Сем сміливо говорить: «Дякую.» Проте своїм друзям він говорить: «Та ну, я вже все це знаю. Чесно кажучи, мої сни занадто великі для такої малесенької сіточки».
Ліне починає сяяти зсередини. Як завжди, коли їй спадає на думку щось неймовірне. «Я знаю! Ми зробимо по-справжньому небезпечну пастку для снів. Пастку, у якій застрягне навіть найбільший сон!» Отож, план зрозумілий.

Наступного вечора приходить багато дітей – серед них, звісно, Кет та Ліне, а також Семмі. Троє друзів вдягають свої піжами, закочують рукави і починають будувати пастку для снів. Вони в'яжуть вузли, зв'язують їх разом та формують петлі. На сам кінець вони ще розкладають та розсипають солодощі як приманку по центру. Потім кидають згори ковдру – і готово !

Вони сідають у своїй печері та доїдають решту кексів. Кет використала всі свої запаси.

Тим часом стає пізно й темно. Беа кличе всіх чистити зуби, слухати казку перед сном та співати пісеньку на добраніч. Після цього всі можуть повертатися по своїх ліжках – й вимикати світло!

Ліне, Кет та Семмі заповзають до свого намету. З усіх кімнат ще якийсь час чути хихотіння, потім все стихає.

Кет згортається клубочком на своєму місці, шукаючи зручну позу. Ліне ворушить ногами у спальнику і грається своїм кишеньковим ліхтариком. «Вмикнути», «Вимкнути», «Тест, тест». Відчутна загальна напруга. Семмі позіхає, він затишно влігся посередині.

Минає час, вони вже майже поснули – і раптом чути якісь звуки. І от стає видно темну тінь; з кігтями та головою, наче в монстра. Усі троє вмить прокинулися! Кет шипить, і її очі зловісно блищать у пітьмі. Ліне натягує повідок. І з голосним грюкотом це жахіття потрапляє до пастки. «Ой, моя щока, мені здається, що ми його спіймали!»

Ліне вмикає світло.

У пастці перед наметом лежить ніхто інший, як Беа, вихователька! Її ноги заплуталися у повідку Ліни. Складені одна на іншу подушки посипалися на неї. Липка маса від зефіра в шоколаді прилипла до її штанів.

Широко розплющеними очима вона дивиться по черзі на дітей. «Хай йому грець! Порозводили тут, он все липне!», свариться вона. Аж раптом Беа починає несамовито реготати й, задихаючись від сміху, каже: «Я ж лише хотіла переконатися, що й Семмі міцно спить. З такими надійними друзями довкола тебе, Семмі, ти точно можеш почуватися у безпеці.» Аж от усі дивляться на Семмі. Однак той міцно спить! Напевне, він – єдиний, хто не почув цього всього галасу. Лежить собі спокійнісінько між друзями й міцно спить.

Отож, пастка для снів спрацювала!

Наступного ранку всі сповнені гордості та в доброму гуморі. Вони дійсно провели ніч у власному наметі – усі гуртом. Напевне, найкраще від усіх спав Семмі. Дещо сонним голосом він говорить: «Знаєте що, найкращі ліки від страшних снів – це справжня дружба!»